SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

GÖZLERİ KAMAŞTIRAN IŞIK

İÇİNDEKİLER

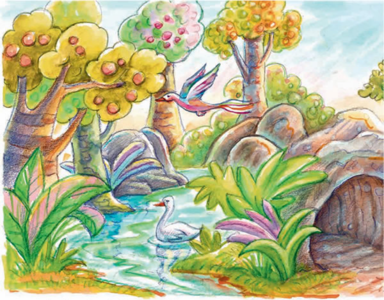

GÖZLERİ KAMAŞTIRAN IŞIK

Yüce Allah, ilk insan olarak Hazreti Âdem'i yarattı. Hazreti Âdem, kendisine hayat verilince başını kaldırdı ve gözlerini kamaştıran parlak bir ışık gördü. Bu, aslında bir nurdu. Bu nur, göğe yazılmış bir isimden geliyordu. Gördüğü nura hayran hayran bakan Hazreti Âdem, Yüce Allah'a:

– Ya Rabbi! Bu nur nedir, burada ne yazıyor, diye sordu. Soru üzerine Yüce Rabbimiz:

– Bu, senin neslinden bir peygamberin nurudur. Onun ismi gök-

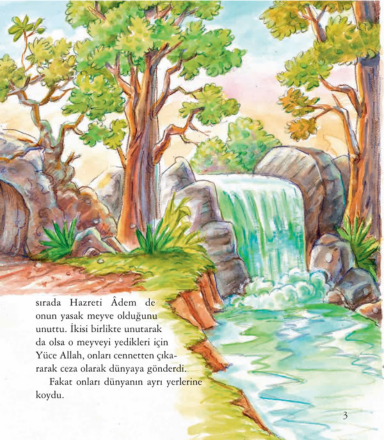

lerde Ahmed, yerde Muhammed'dir. Eğer O olmasaydı seni yaratmazdım, buyurdu.

Hazreti Âdem ilk insandı ve kendisinden sonra gelen bütün insanların da babasıydı. Yüce Allah, Âdem babamıza eş olarak da Hazreti Havva'yı yarattı. Onlara:

– Cennetimde dilediğiniz gibi yiyiniz, içiniz, geziniz. Ama sizin için yasak olan şu meyveye dokunmayın, buyurdu.

Bir gün Hazreti Havva, cennetteki yasak meyveyi yememesi gerektiğini unuttu. Hazreti Âdem'e de bu meyveden yemeyi teklif etti. O

sırada Hazreti Âdem de onun yasak meyve olduğunu unuttu. İkisi birlikte unutarak da olsa o meyveyi yedikleri için Yüce Allah, onları cennetten çıkararak ceza olarak dünyaya gönderdi.

Fakat onları dünyanın ayrı yerlerine koydu.

DÜNYA HAYATI BAŞLIYOR

Yıllarca Hazreti Âdem ile Havva dünyada gezerek birbirlerini aradılar. Bu arada sürekli hatalarından dolayı Allah'tan af dilediler. Hatta Hazreti Âdem, bu durumdan o kadar pişmandı ki utancından yıllarca başını göğe bile kaldıramadı.

Yıllar sonra bir gün gökte Allah'ın adının yanında yazılı Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) ismi, Hazreti Âdem'in tekrar dikkatini çekti. Daha önce cennetin kapısında da aynı ismi, Allah'ın adının yanında gördüğünü hatırladı. Demek ki o zatın Allah katında değeri çok yüksekti. Bunun üzerine Hazreti Âdem, Yüce Allah'ın en çok sevdiği bu kulunun hürmetine dua etmeye başladı:

– Ey Yüce Allah'ım! Beni ve Havva'yı adının yanına ismini yazdığın o çok sevgili kulunun hatırına bağışla. Günahımızı affet, diyerek Allah'a yalvardı.

Yüce Mevlâ'mız Hazreti Âdem'in bu samimi duasını Sevgili Peygamberimizin hatırına kabul etti. Aradan çok zaman geçmeden Hazreti Âdem ile Havva, günümüzde Suudi Arabistan sınırları içinde bulunan Arafat Dağı'nda birbirlerini buldular. Sonra Allah, onların evlenmelerine izin verdi. Hepsi ikiz olmak üzere onlarca çocukları oldu. Bu çocuklardan da kıyamete kadar devam edecek olan insan nesli başlamış oldu.

Bu insanlara Allah kendi içlerinden peygamberler gönderdi. Peygamberler, insanlar arasında en soylu, en dürüst ve en namuslu insanlardı. Yüce Allah, kullarını çok sevdiği için onların yanlış yollara düşmesini istemiyordu. İşte bu peygamberler kavimlerine iyiyi tavsiye ediyor, onları kötülüklerden sakındırıyordu. Peygamberler, Allah'a nerelerde ve nasıl ibadet edileceğini insanlara öğretiyordu.

ALLAH İÇİN YAPILAN EV

Yüce Rabbimiz, bir gün Hazreti Âdem'den bir bina yapmasını istedi. Hazreti Âdem, bu emri hemen yerine getirdi. Böylece yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina olan Kâbe inşa edilmiş oldu.

Yüce Allah adına yapılan bu bina hem çok güzel hem çok sağlam olmuştu. Fakat Hazreti Âdem'den sonra geçen uzun seneler, Kâbe'nin bozulup yıkılmasına sebep oldu. Hazreti İbrahim zamanında harap durumda olan Kâbe'nin tamiri için Allah, Hazreti İbrahim'e emir verdi. Bu emirle birlikte Hazreti İbrahim ve oğlu İsmail, Kâbe'yi yeniden inşa ettiler. Sonra da Yüce Allah'a şöyle dua ettiler:

"Ey Rabbimiz! Bizim neslimizden Müslümanlar için öyle bir peygamber gönder ki, onlara senin âyetlerini okusun. Kitabı öğretsin. Onları günahlardan temizlesin."

Yüce Rabbimiz, bundan sonra Hazreti İsmail'e peygamberlik vererek onun evlâtlarını, torunlarını çoğalttı. Bu nesil bütün Arabistan'a dağıldı. Bunların içlerinde bir soy devamlı diğerlerinden daha üstün oldu. Bunlardan Mekke'de yaşayan Kureyş kabilesi, onların içinde de Haşimîler kolu diğerlerinden üstündü. Haşimîlerin lideri Haşim, Peygamberimizin büyük dedesiydi. Haşim, alnında bir nur taşıyordu.

Bu nur ilk olarak Hazreti Âdem'in alnında görülmüştü. Onun iki kaşının arasındaki güzel bir parlaklıktı bu nur. Sevgili Peygamberimize ait olan bu nur, Hazreti Âdem'den önce yaratılmıştı. Sonra da insanların en şereflileri vasıtasıyla Peygamber Efendimizin büyük dedesine kadar gelmişti. Nur, Haşim'den oğlu Abdulmuttalip'e geçti. Nurun asıl sahibine geçmesine çok az zaman kalmıştı. Artık insanlar, yer, gök, canlı cansız her şey O'nun gelişini sabırsızlıkla bekler olmuştu. Bütün kâinat, ahir zamanda geleceği müjdelenen son peygamberi bekliyordu.

ZEMZEM BULUNUYOR

Peygamber Efendimize ait olan nur, dedesi Abdülmuttalib'in alnında parlamaktaydı. O da bu yüksek onur sayesinde Kureyş'in lideri olmuştu. Üç gün üst üste görmüş olduğu rüyalar sayesinde zemzem kuyusunu buldu. Mekke'nin o zamanki ileri gelenleri, bu mübarek suyu meydana çıkarma görevine ortak olmak istediler. Abdulmuttalib bu teklifi kabul etmedi. Kuyu kazılınca içinden birçok hazine çıktı. Mekkeliler, bu hazinelere de ortak olmak istediler. Ama Peygamber Efendimizin dedesi bu teklifi de kabul etmedi. Bunun üzerine Mekkeliler o zaman bir tek oğlu olan Abdulmuttalib'e:

– Görüyorsun ki yanında şu tek oğlundan başkası yok. Durum böyleyken neden bize karşı koymaya kalkıyorsun? Vallahi biz kavga etsek seni döveriz, dediler.

– Siz bana az çocuğum olduğu için böyle yapıyorsunuz. Beni, çocuğum az olduğu için ayıplıyorsunuz. Eğer Allah bana on tane erkek çocuk verirse onlardan birini Allah için kurban edeceğim, dedi.

Sonra Abdulmuttalib, bu durumu kavgasız halledecek bir teklif sundu Mekkelilere:

– Kuyudan çıkan hazineyi ikiye bölelim.

Mekkeliler:

– Böldük diyelim. Sonra ne olacak, diye sordular.

Bunun üzerine Abdulmuttalib dedi ki:

– Hazinenin yarısı Kâbe'yle bizim aramızda kura çekilsin. Bize çıkanı da sizinle benim aramda kura çekelim. Kime ne çıkarsa o hakkına razı olsun.

Mekkeliler:

– Vallahi sen aramızda pek güzel bir hüküm verdin. Haydi, Kâbe'ye gidip şu kura çekilişini hemen yapalım, dediler.

Sonra Mekke ileri gelenleriyle aralarında kura çektiler. Kura sonucu, Zemzem kuyusundan çıkan hazinelerin yarısı Abdulmuttalib'e, yarısı da Kâbe'ye çıktı. Mekkelilere bir şey çıkmadı. Üstelik birbirlerini uğursuz saydıklarından aralarında kavga da ettiler.

Bu yaşananlar Abdulmuttalib'in itibarını daha da arttırdı.

ABDULLAH KURBAN EDİLECEK Mİ?

Aradan yıllar geçmiş, ama Zemzem'in suyu hiç eksilmemişti. Mekke'deki bütün canlılar kanasıya su içebiliyordu. Bu arada Abdülmuttalib'in dokuz tane daha oğlu oldu. Sekizinci oğlu Abdullah, diğer kardeşlerinden çok farklıydı. Ahlâk bakımından en üstünleri o idi. Babasının iki kaşının arasındaki nur da bu yüksek ahlâklı çocuğa geçmişti. Bu güzel çocuk ileride Efendiler Efendisinin babası olacaktı.

Aradan geçen yıllar, Abdulmuttalib'e Allah'a verdiği sözü unutturmuştu. Bir gece rüyasında bir ses duydu:

"Allah için kurban kes!"

Ertesi gün Abdulmuttalib güzel bir koç kesti ve etini fakirlere dağıttı. Fakat o gece rüyasında aynı sesi yine duydu:

"Allah için daha büyük bir kurban kes!"

Ertesi gün Abdulmuttalib bir sığır kurban etti. Fakat o gece de rüyasında aynı sesi duydu:

"Allah için daha büyük bir kurban kes!"

Ertesi gün Abdulmuttalib bir deve kurban ederek etini fakirlere dağıttı. Ancak rüyasında o gece yine aynı sesi duymuştu:

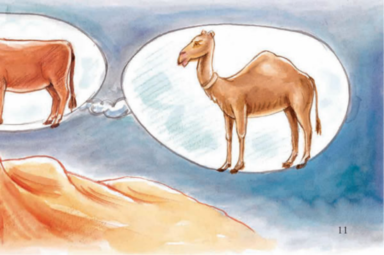
"Rabbin için daha büyük bir kurban kes!"

Bu ses üzerine Abdulmuttalib:

"Daha büyüğü nedir?" diye sordu. Ses:

"Allah'a verdiğin sözü hatırla!" dedi.

Abdulmuttalib heyecanla uyandı. Bir anda zihni gerilere gitti. Zemzem kuyusunu kazdığı günleri, Mekkelilerle aralarında geçen kura çekme

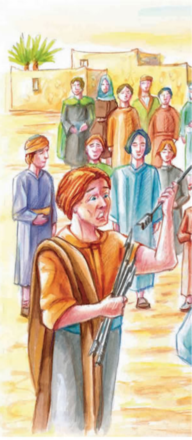

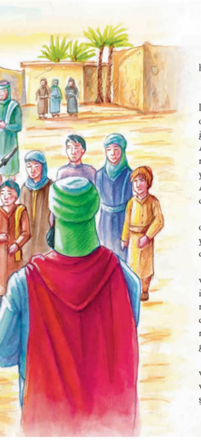
olayını hatırladı. O gün yemin ederek Allah'a bir söz vermişti. On tane oğlu olursa birini Allah için kurban edecekti. Sabaha kadar gözünü kırpmadan bekledi. Çocuklarını teker teker gözünün önünden geçirdi. Hepsi birbirinden yiğit delikanlılardı. Hepsi de çok iyi çocuklardı. Hele Abdullah! O bir başkaydı. İçlerinde en çok sevdiği de oydu.

Sabah olur olmaz yıllar önce Allah'a verdiği sözü yerine getirmek istedi. Oğullarının hepsini yanına çağırıp onlara niyetini söyledi:

– Ben yıllar önce Zemzem'i kazarken böyle bir olay yaşamıştım. Eğer on tane erkek evlâdım olursa onlardan birini kendisi için kurban edeceğime Allah'a söz verdim. Siz bu işe ne diyorsunuz, diye sordu.

Çocuklardan hiçbiri Allah için kurban olmaya itiraz etmedi. Bunun üzerine Abdulmuttalib, çocukların hepsini yanına alarak Kâbe'ye gitti. Çocuklar birer okun üzerine adlarını yazıp babalarına vermişlerdi. Abdulmuttalib, Kâbe'deki kura memuruna okları uzatarak durumu anlattı ve:

– Çek birini, dedi gür sesiyle.

Memur, oklardan birini çekti ve heceleyerek okudu:

– Ab - dul - lah!

Bu isim üzerine Abdulmuttalib'in yüreği yandı. En çok sevdiği oğluna çıkmıştı kura. Ama en sevdiği oğlu da olsa Allah'a söz vermişti. Abdullah kurban edilecekti. Abdulmuttalib, hemen gerekli hazırlıkları yapmaya başladı. Hazırlıklar bitince Abdullah'ın kurban edileceği yere doğru yürümeye başladılar.

Ancak bu haber Mekke'de çok olumsuz karşılandı. Abdullah'ın dayıları ve Mekke ileri gelenleri Abdulmuttalib'in önüne çıkarak:

– Sen bu yaptığın işten hemen vazgeçmelisin. Çünkü Abdullah çok iyi bir genç. Hem sen bizim büyüğümüzsün. Sen böyle yaparsan bu olaydan sonra herkes oğlunu kurban etmeye başlar. Bu davranışınla kötü bir gelenek başlatmış olursun, dediler.

– Hayır, beni yolumdan geri çevirmeyiniz. Ben Allah'a söz verdim ve asla bu sözden caymam, diye karşılık verdi Abdulmuttalib.

Oradakiler:

– Gel bu işi bir bilene danışalım. Bunun mutlaka bir çözümü olmalı, deyip onu zorla ikna ettiler.

Sonra bir çıkış yolu göstersin diye Bağdat'taki bir bilgine gittiler. Aslında Abdulmuttalib de Abdullah'ın kurban olmasını istemiyordu. Bilgin, Mekke'den gelen heyeti dinledikten sonra Abdulmuttalib'e:

– Sizin memleketinizde bir insan öldürülürse onun akrabalarına ne diyet ödersiniz, diye sordu. Abdulmuttalib:

– Biz böyle bir durumda ölen kişinin akrabalarına on deve öderiz, dedi.

– O zaman siz bu gençle on deve arasında kura çekin. Kura gence çıkarsa develeri on tane daha arttırın. Ne zaman kura develere çıkarsa develeri kurban eder, adamınızı kurtarırsınız.

Abdulmuttalib ve yanındakiler:

– Sen bize gerçekten güzel bir yol gösterdin, diyerek oradan ayrıldılar.

Bu görüşme sonrasında vakit kaybetmeden Kâbe'ye gelindi. Bir tarafta on deve, bir tarafta Abdullah vardı.

Kalabalık insan topluluğu da orada merakla sonucu bekliyordu. Abdulmuttalib kura memuruna gür sesiyle:

– Çek, dedi.

Kura memuru oku çekti ve heceleyerek okudu:

– Ab - dul - lah!

Bunun üzerine deve sayısı yirmiye çıkarıldı. Bir tarafta yirmi deve, diğer tarafta Efendiler Efendisinin babası Abdullah. Abdulmuttalib:

– Çek, dedi memura.

Memur, kura okunu çekti ve okudu:

– Abdullah!

Bu kez deve sayısı otuza çıkarıldı. Kura tekrar çekildi. Sonuç:

– Abdullah!

Develerin sayısı elliye, altmışa, yetmişe, seksene çıktı. Fakat ok hep Abdullah'a çıkıyordu. Hem Abdulmuttalib hem kalabalık hayretler içerisindeydi. Yoksa Abdullah kurtarılamayacak mıydı? Meraklı bekleyiş içerisinde develerin sayısı on tane daha arttırıldı. Sonuç yine değişmedi. Artık ümitler yavaş yavaş sönüyordu. Develerin sayısı yüze çıkarıldı.

Tam yüz deve. Abdullah'ın kurban olmaktan kurtulması için yüz deve üzerine kura çekildi.

Abdulmuttalib'i ve genç ihtiyar bütün Mekke halkını sevince boğan sonuç nihayet gerçekleşmiş, onuncu kurada çekiliş develere çıkmıştı. Herkes, "Tamam, Abdullah kurtuldu." diye düşünürken Abdulmuttalib kura memuruna:

– Tekrar çek, dedi.

Herkes, adeta donmuş gibi kalakaldı. Hazır oğlu kurtulmuşken bu baba ne yapmaya çalışıyordu? Heyecanlı bakışlar altında kura tekrarlandı. Kura tekrar develere çıktı. Abdulmuttalib:

– Yine çek, diyerek okları memura uzattı.

Ok, üçüncü kez develere çıkınca Abdulmuttalib:

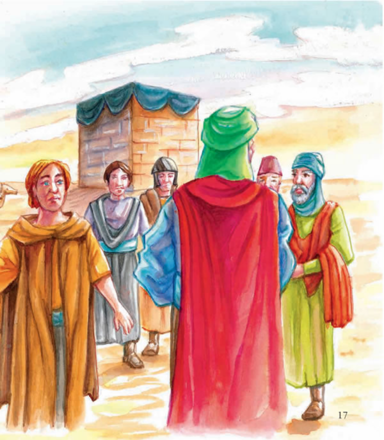
– Tamam, şimdi oldu. Şimdi Abdullah kurtuldu. Götürün bu develeri, şehrin dışında kurban edin. Etlerini ihtiyaç sahiplerine dağıtın, dedi.

Etrafını saran heyecanlı kalabalık Peygamber Efendimizin dedesine:

– Ey Abdulmuttalib, neden kura develere çıkınca kurayı yeniden çektirdin, dediler. O da:

– Kura on kez Abdullah'a çıktıktan sonra develere çıktı. Kalbim tamamen tatmin olsun diye böyle yaptım, dedi.

KUTLU EVLİLİK

Bu olay yaşandığında Abdullah genç ve yakışıklı bir delikanlıydı. Büyüyüp evlenme çağına gelmiş bulunuyordu. Sevgili Peygamberimizin nuru, onun güzelliğine güzellik katmıştı. Bu güzelliği sebebiyle onunla evlenmek isteyen birçok kız vardı.

O günlerde Abdulmuttalib de oğluna yüksek ahlâklı, soylu ve şerefli bir ailenin kızını alarak onu evlendirmek istiyordu. Bu isteği çok geçmeden gerçekleşti. Her yönüyle Abdullah'a denk biri olan Âmine Hanım babasından istendi.

Bu isteğe Âmine'nin babası Vehb oldukça sevindi ve şöyle dedi:

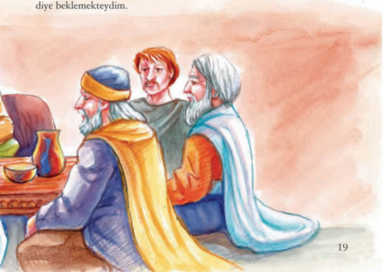

– Geçenlerde Âmine'nin annesi bir rüya görmüş. Anlattığına göre evimize bir nur girmiş ve aydınlığı yeri göğü tutmuş. Ben de bu gece rüyamda dedemiz İbrahim Peygamberi gördüm. Bana, "Kızın Âmine'yi Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'a nikâhladım. Sen de bunu kabul et." dedi. Sabahtan beri bu rüyanın tesirindeyim. Ne zaman geleceksiniz diye beklemekteydim.

Bunun üzerine Peygamber Efendimizin dedesi:

– Allahüekber, Allahüekber, diyerek sevincini belli etti.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Peygamberimizin annesi ve babasının düğünü yapıldı. Düğün yapıldığında Sevgili Peygamberimizin babası Abdullah yirmi dört, annesi Âmine ise on dört yaşındaydı.

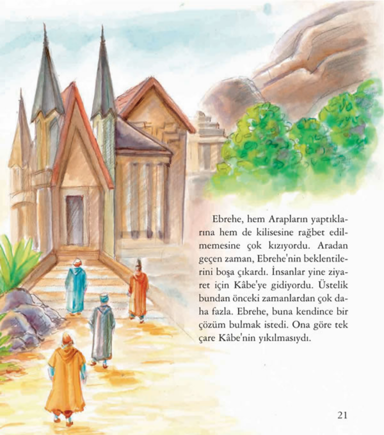

FİL OLAYI

Bu arada Mekke'ye dört bir yandan hacılar geliyor ve Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı. Mekke'ye gelen binlerce insan buraya yüklü miktarda gelir sağlıyordu. Mekke şehri ve Kâbe, âdeta dünyanın merkezi konumundaydı. Kâbe'nin bu kadar çok ziyaretçisinin olmasını çekemeyenler de vardı.

Bunlardan biri de Yemen valisi Ebrehe idi. Kâbe'yi insanların gözünden düşürmek için çok büyük bir kilise yaptırdı. Kilisenin içini altın ve gümüşle, dışını da değerli taşlarla süsletti. Kendince artık dünyada ziyaret edilmesi gereken en önemli yer orasıydı. Kâbe'ye giden hacıların bundan sonra oraya geleceğini düşünüyordu. İlk zamanlar epey ziyaretçisi olan kilise, kısa zamanda unutuldu. Üstelik Ebrehenin bu davranışıyla Arap şairleri şiirlerinde dalga geçtiler.

Ebrehe, hem Arapların yaptıklarına hem de kilisesine rağbet edilmemesine çok kızıyordu. Aradan geçen zaman, Ebrehe'nin beklentilerini boşa çıkardı. İnsanlar yine ziyaret için Kâbe'ye gidiyordu. Üstelik bundan önceki zamanlardan çok daha fazla. Ebrehe, buna kendince bir çözüm bulmak istedi. Ona göre tek çare Kâbe'nin yıkılmasıydı.

KÂBE YIKILACAK MI?

Büyük bir ordu hazırlandı. Orduda Mahmut isimli büyük bir fil de vardı. Ordunun en önünde Ebrehe ve Mahmut birlikteydi. Sonunda Mekke yakınlarına kadar geldiler. O sırada oralarda otlayan ve Peygamber Efendimizin dedesi Abdülmuttalib'e ait olan develere el koydular.

Ebrehe, Mekke'ye göndereceği elçisini yanına çağırdı ve ona şöyle dedi:

– Şimdi beni iyi dinle ve söylediklerimi Mekke'nin reisine eksiksiz ilet.

– Emredersiniz efendim.

– Buraya sizinle savaşmak için gelmedik. Şu mabediniz olan Kâbe'yi yıkmaya geldik. Eğer kimse ordumuza karşı koymaz, bizimle savaşmazsa kimsenin kanını akıtmayacağız.

Emri alan elçi hemen Mekke'ye gitti. Ebrehe'nin sözlerini Abdul-

muttalib'in başında olduğu topluluğa aynen iletti. Sözlerini bitirir bitirmez ortalığa bir sessizlik çöktü.

Orada bulunanlar, Abdulmuttalib'in vereceği cevabı merakla beklemeye başladı. Mekke'nin böyle büyük bir orduya karşı koyacak gücü yoktu. Sonunda Abdülmuttalib'in sözleri sessizliği bozdu ve Ebrehe'nin elçisine şunları söyledi:

– Biz de Ebrehe'yle savaşmak istemiyoruz. Yalnız şunu iyi biliniz ki bu kutsal bina Allah'a aittir. Kâbe'yi yıkılmaktan sadece O koruyabilir. Eğer O, kendisi için yapılan bu evi korumazsa bizim Ebrehe'ye karşı koyacak gücümüz yoktur.

Elçi ile görüştükten kısa bir süre sonra Abdulmuttalib, Ebrehe'nin yanına gitti. Onun heybetli ve olgun görünüşü, Ebrehe'yi çok etkilemişti. Ayağa kalkıp Peygamber Efendimizin dedesine yer gösterdi ve ona niyetinin ne olduğunu sordu:

– Askerlerin buraya gelirken iki yüz deveme el koymuşlar. Ben onları almaya geldim.

– Seni ilk görünce yiğit bir adam sanmıştım. Ben, senin ve atalarının tapınağı şu Kâbe'yi yıkmaya geldiğimi söylüyorum. Sen ise develerini istiyorsun.

– Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır.

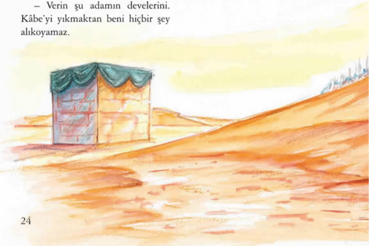
Bu sözler Ebrehe'yi oldukça kızdırdı ve Ebrehe şöyle bağırdı:

– Verin şu adamın develerini. Kâbe'yi yıkmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz.

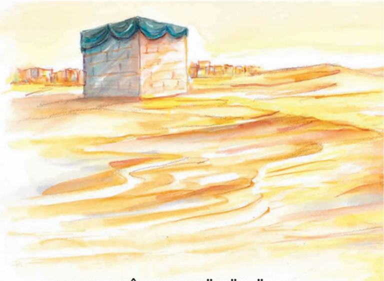
Konuşmaların başından beri tavrını hiç bozmayan Abdulmuttalib:

– Orası beni hiç ilgilendirmez. İşte Kâbe işte yol, diyerek develeri ni alıp Mekke'ye geldi.

Geri aldığı develeri Kâbe'ye bir şey olmaması için sadaka olarak dağıtacağına söz verdi. Bu zalim ordunun bir zarar vermemesi için halktan şehrin boşaltılmasını istedi. Halk da söyleneni yaptı ve şehrin dışına, dağlara gitti.

MAHMUT KÂBE'YE YÜRÜMÜYOR

Bir gün sonra Ebrehe ve ordusu sabah erkenden hazırlandı. Artık sadece zalim komutanın emri bekleniyordu. Tam hareket emri verileceği sırada büyük fil Mahmut yere çöktü. Ne kadar uğraştılarsa da ayağa kalkmadı. Hatta onu ayağa kaldırmak için kullandıkları mızraklarla onun ayaklarını kanattılar. Filin yönünü Kâbe'den başka tarafa çevirdiklerinde kalkıp yürüyor, hatta koşuyordu. Fakat Kâbe tarafına çevirdiklerinde koca fil canı çıkmış gibi olduğu yerde kalıyordu.

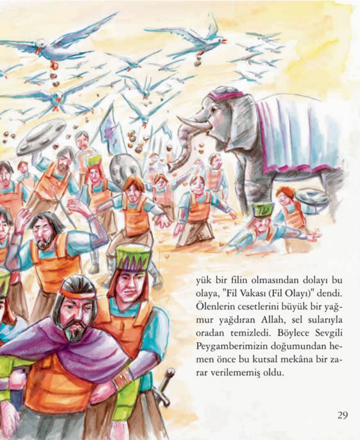
EBABİL KUŞLARI

Ebrehe ve ordusu, bunun sebebini düşünüp dururken deniz tarafından Ebabil kuşları geldi. Her bir kuş biri gagasında, ikisi ayaklarında olmak üzere üçer tane taş taşıyordu. Kırlangıçlara benzeyen bu kuşlar, nohut büyüklüğündeki taşları yukarıdan ordunun üzerine bıraktılar. Taşın değdiği ya da isabet ettiği asker, yere düşüp debelenerek can verdi. Ebrehe de kendisine taş değenlerden biriydi.

Kendisine isabet eden taş sebebiyle eli, kolu, bacağı yaprak gibi kuruyup yere düştü. Koluna giren iki asker, onu savaş alanından taşımaya çalıştılar. Ancak çok kısa sürede bütün organları kuruyup toprağa dönüşerek döküldü. Kalbi de kuruyup durana kadar canlı kaldı. En son kalbi de kuruyup durunca toprak gibi ufalanarak toz oldu.

Bir mucize eseri olarak ordudaki canlı varlıklardan sadece Mahmut sağ kurtuldu. Ordunun içinde bü-

yük bir filin olmasından dolayı bu olaya, "Fil Vakası (Fil Olayı)" dendi. Ölenlerin cesetlerini büyük bir yağmur yağdıran Allah, sel sularıyla oradan temizledi. Böylece Sevgili Peygamberimizin doğumundan hemen önce bu kutsal mekâna bir zarar verilememiş oldu.

KUR'ÂN FİL OLAYINI NASIL ANLATIYOR?

Yüce Allah, bu olayı Peygamber Efendimize indirdiği kutsal kitabımız Kur'ân'da Fil sûresiyle de bildirmiştir:

"Bismillahirrahmanirrahim.

Rabbinin fil sahiplerine ettiklerini görmedin mi?

Onların hile ve düzenlerini boşa çıkarmadı mı?

Üzerlerine ebabili, sürü sürü kuşları salıverdi.

Kuşlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

Derken onları kurt yemiş ekin yaprağı hâline çeviriverdi."

Sevgili Peygamberimiz doğmadan elli beş gün önce yaşanan bu olayı Kur'ân bu şekilde açıklamıştır. Bu olay, Allah'ın apaçık mucizelerinden biridir.

SÖZLÜK

ahir zaman: Dünyanın son zamanları, kıyametin yaklaştığı zamanlar.

diyet: Yaralama ya da öldürme olayında karşı tarafın hakkını ödeme.

dürüst: Söz ve davranışlarında doğruluk tan ayrılmayan kişi.

elçi: Bir devleti ya da kişiyi temsil eden kişi.

evlât: Çocuk, oğul.

gelenek: Toplumda nesilden nesile geçen söz ve davranışlar.

harap: Yıkık, bozulmuş, bitkin düşmüş.

heyet: Topluluk, kurul.

heybetli: Karşısındakine korku ve saygı uyandıran kişi.

hile: Sahtekârlık, haksız kazanç elde et mek için baş vurulan yöntem.

itiraz: Kabul etmeme.

Kâbe: Yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina. Müslümanların kutsal mabedi.

kabile: Aynı soydan türemiş ve bir reisin başkanlığında bir arada yaşayan insan topluluğu.

kâinat: Evren, uzaydaki bütün âlemler.

kavim: Aralarında gelenek, dil, kültür birliği olan aynı ırktan insanlar topluluğu.

kura: Ad çekme.

mabet: İbadet yeri

mekân: Yer, ev, yurt.

mucize: Peygamberlik işareti olan harikulâde olaylar.

nesil: Soy.

onur: Şeref, haysiyet.

peygamber: Allah'ın emirlerini insanlara ulaştıran yüce elçi.

rağbet: İstek, arzu.

tapınak: Mabet, ibadet yeri.

yemin: Ant içme, söz verme.

zalim: Haksızlık yapan kişi.

zemzem: Kâbe yakınlarında bulunan kutsal bir su ve bu suyun kuyusu.